Hồi thứ ba mươi ba
Chung quốc mẫu chỉ bụng làm sui
Yên Công chúa khóc cha chết giấc

Chung quốc mẫu khi nghe mấy lời Trần Tam Thơ nói, vội vã bước xuống mở trói cho công chúa, rồi rước lên Lư bồng mà xin lỗi. Sáu vị Tiên cô cũng đều tựu lại ra mắt công chúa và khuyên giải giây lâu, công chúa mới chịu, tám người đồng ngồi chuyện vãn với nhua. Chung quốc mẫu hỏi:

– Chẳng hay công chúa hoài thai đã được mấy tháng?

Công chúa đáp:

– Kể từ ngày hoài dương đã được bảy năm tròn.

Chung quốc mẫu nghe vậy liền đánh tay bấm quẻ, thì biết rằng trời phò hộ Tề bang ngày sau công chúa sinh được một trai đặt tên là Tôn Tẫn người đã tinh thông pháp lực lại cốt cách thần tiên, giúp Tề vương đồ sộ vững bền, tài thao lược danh vang lục quốc. Bây giờ ta phải tính trước, giao lời hứa về sau mới được. Nghĩ rồi bèn nói với công chúa rằng:

– Sự cừu hận đành bỏ biệt, nghĩa chị em gắn chặt keo sơn, ngày sau dầu chị sinh được ái kiều, tôi sẽ rước qua Tề làm Chiêu Dương hoàng hậu còn nếu sinh ra công tử cũng phải cho qua tá trợ Tề vương, xin chị hãy bằng lòng để cho em vui dạ.

Công chúa nghe mấy lời Chung hậu nói thiết cố liền đứng thưa rằng:

– Nương nương đã có bụng muốn tôi nỡ đâu cãi lời.

Chung hậu cả mừng liền truyền quân đặt bàn hương án ra giữa trời van vái, hai người thề nguyện xong rồi, dắt tay vãn Lư bồng bày tiệc chay ra mà trò chuyện với sau vị Tiên cô. Khi ấy Chung hậu lại có đưa cho công chúa một hột ngọc bạch bích làm tin rồi tám vị ân cần chuyện vãn.

Đây nói về Tôn nguyên soái, to, Tôn Long và Kim Định khi dẫn binh đánh vào dinh Tề, đốt phá tan hoang mà không thấy một ai ở đó, mấy cha con đương đi kiếm địch dáo dác, giây lâu binh Tề ở đâu không biết ào ra dẫy đầy bốn phía, Kim Định liền niệm chú hô phong, cát bay mịt mù, binh Tế thấy vậy thất kinh, mở vây chạy càn, đạp nhau chết thôi liều yếu. Mấy cha con Tôn Tháo thừa thắng rượt theo hơn mấy dặm xa mà không

thấy công chúa bèn ngó tới phía trước nữa, thấy có một tòa núi nguy nga hiểm trùng, Tề binh đem nhau chạy lên đó. Tôn nguyên soái rất nghĩ cho công chúa vì một mình một ngựa mà vào nơi hiểm địa, e chắc khó lòng bèn giục ngựa chạy rượt theo lên đến giữa núi thì bị binh Tề đón đánh chẳng cho lên.

Lúc ấy Chung quốc mẫu, Yên Đan công chúa và sáu vị Tiên cô đương ngồi đàm luận, bỗng có quân kỳ bài lên báo rằng:

– Có một đạo binh Yên dẫn đầu ba viên đại tướng, áp đánh giết binh Tề, đã theo lên đến nửa triền núi rồi, xin Nương nương định đoạt.

Chung hậu nghe báo thì cười và nói rằng:

– Nếu vậy đạo binh này chắc của Tôn nguyên soái đi kiếm Thơ thơ đây, vậy để cho em ra đó nghinh tiếp người vào dinh đàm luận.

Công nghe nói liền đứng dậy đáp rằng:

– Lang quân tôi tính tình nóng nảy lắm, nếu gặp Nương nương e sinh sự bất hòa, vậy xin để cho tôi ra rước, để phân trần điều hơn sự thật đã.

Chung hậu y lời, công chúa lên ngựa xuống núi, cha con Tôn Tháo gặp mặt thì mừng rỡ vô hồi hỏi đâu đuôi tự sự. Công chúa nghe hỏi thì rơi lụy rồi thuật lại hết từ khi đánh vào dinh Tề cho tới lục bị bắt dẫn ra chém làm sao đều thuật hết, rồi phân rằng:

– Nhưng vậy mà may, đã kết nghĩa chị em, tình đồng như cột nhục.

Cha con Tôn Tháo và Cao Kim Định nghe nói cả kinh, muốn một trận tử sinh, để trả thù cho công chúa. Công chúa nói:

– Không sao đâu! Ta từ nhỏ tầm sư học đạo, đến mười tám tuổi hạ sơn, đã từng nhiều trận gian nan mà chưa thấy ai như Chung Vô Diệm, đã thần quảng đại, lại pháp lực cao cường, chúng ta chẳng phải tay địch thủ đâu, đừng làm vơ mà mang họa. Vả lại đã kết nghĩa làm cốt nhục, thề nguyện với đất trời rồi, nếu ai nói sai lời, thì chẳng khỏi tử về đao kiếm.

Tôn Long, Tôn Hổ nghe mẹ nói thì hầm hầm nổi giận, Kim Định cũng dạ bất bình, quyết một trận giao chinh, cho rõ tài cao thấp. Tôn Tháo nói:

– Mấy con đừng khua mõ, đem sự chết tới mình. Cha nghĩ lại. Pháp lực như mẹ con kia mà còn không làm lại huống chi là mấy con. Thần chùy đánh nó không chết. Hỏa Long đốt nó trơ trơ, võ nghệ rất đỗi như cha đây cũng bị cầm hai lượt, nay mẹ con cũng bị bắt nữa, lại đã có giao kết với người rồi, phần trong mình mẹ con có thai nghén, sự gái trai cũng chưa hay, đến nay thức thì vụ như vầy mới gọi là hào kiệt. Bây giờ cuộc oán thù đã hòa hiệp làm ái ân, trước là hai nước giao lân, sau lại muôn dân an lạc.

Đang khi bàn luận, bông nghe lạc ngựa xa xa, phút chốc thấy một viên nữ tướng mặc bạch giáp, tay cầm cây Cương đao, mình cưỡi con đào hoa mã, anh em Tôn Long vừa muốn đưa thương ra đánh, Công chúa trợn mắt và nói rằng:

– Chúng không được động thủ, người ấy là một vị tiên phong của Chung quốc mẫu sai ra, tên là Quản Thoại Hoa đó.

– Tôi vâng ý của Chung nương nương tới thỉnh phò mã với công chúa cùng hai vị công tử lên thảo dinh đàm luận.

Tôn nguyên soái y lời, Thoại Hoa trở về phục chỉ. Chung hậu bèn nói với sáu vị tiên rằng:

– Tiên phàm khác tục, vậy xin mời sau vị ra sau Lư bồng an nghỉ.

Sáu vị tiên cô đáp:

– Nay đại sự đã thành rồi, chị em tôi xin phản hồi động, như có gì bất trắc nữa, thì chị em tôi sẽ xuống giúp cho.

Chung hậu cầm lại không được, sáu vị Tiên cô đằng vân bay về Lê Sơn điện. Kế đó Chung hậu truyền quân bày khay đội ngũ ra nghinh tiếp Yên binh, Tôn phò mã và công chúa xuống ngựa đáp lễ, rồi đồng vào dinh phân ngôi chủ khách mà ngồi. Chung hậu đỡ công chúa dậy mà rằng:

– Một ngày đã kết nghĩa chị em, sách có câu Thuần xỷ chi hạng, xin chị chớ nghi nan em giúp cho mười muôn binh mà trước để báo thù cho vương bá, sau là phục cực giang sơn. Yên ban mà vững đặt âu vàng, thì Tề quốc cũng bền chung.

Công chúa cúi đầu từ tạ, Nương nương giải ra về, cha con Tôn phò mã và công chúa cũng đã hòa, đưa Quốc mẫu ra khỏi dinh rồi mới trở lại.